

Alberti: Hvad den formelle Bemærkning angaaer, der fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) om, at han ikke ønskede Endringsforslag vedtagne, da derved Lovens Udgivelse vilde forhindres, da havde jeg mindst af Alt ventet, at han vilde fremsføre denne Bemærkning, da han hver Dag leverer en antagelig Portion Endringsforslag, og dette dog vistnok ikke i den Tanke, at Vedtagelsen af hans Endringsforslag vilde standse Lovens Udgivelse. Naar det erindres, at de Endringsforslag, jeg har stillet, ikke gaar ud paa i nogen væsentlig Henseende at forandre Lovforslaget, men kun paa at ændre det lidt i den Skikkelse, hvori det er kommet herind, saa troer jeg, at man tør forudsætte, at Landsthinget ikke for disse Endringsforslags Skyld enten vil forlæste Lovforslaget eller sende det til et Udvalg, der vil beholde det. Jeg tør antage, at disse Endringsforslag, selv om de alle maatte blive vedtagne her i Thinget, ikke i nogen Maade ville kunne trække Lovens Forhandling udover den Tid, hvori Rigsdagssessionen ellers kan antages at vare. Dersom jeg havde troet dette, vilde jeg ikke have stillet dem, idet jeg fra Begyndelsen af har sagt, at jeg ikke vilde være imod denne Lovs Udgivelse. Hvad Endringsforslagene selv angaaer, da skal jeg om det under Nr. 3, der angaaer § 11, nu henholde mig til de Ubefalinger, der derom ere fremkomne, men med det Tillæg, at jeg af min Praxis ikke kjender saa ganske saa Exempler af det Slags, som den ærede Rigsdagsmand for Præstis Amts 6te Valgkreds (Thurah) har oplevet vedkommende ham selv. Det er meget ofte Tilfældet, naar der i en By er to Sagsførere, og den ene allerede er optagen af den ene Part, at da den anden af mange Hensyn kan undslaae sig for at møde, og man er i saa Fald tvungen til at tage en Sagsfører fra en anden By. Men dette er meget dyrt, og derfor mener jeg, at en Part maatte have Ret til at hjælpe sig med en juridisk dannet Mand der paa Stedet. Man vil i Almindelighed i enhver By kunne finde en eller anden examineret Person, som man vil kunne faae til at møde, og dette er selvfølgelig langt billigere end at skulle bestille en Sagsfører til at rejse

fra den ene til den anden By, — Med Hensyn til Forslagene under Nr. 1 og 2 undrer det mig, at den høitærede Justitsminister mener, at disse Forslag ikke ere synnerlig praktiske. Det er dog vistnok ikke vanskeligt for Parterne at faae at vide, hvem der skriver Indlægene. Jeg troer, at hvis Thinget vedtager denne Bestemmelse om et Forbud imod at procedere for en Underret, til hvis Dommer Vedkommende staaer i et for nært Slægtskabs- eller Svogerskabsforhold, vil, hvis dette Forbud overtrædes, Modparten være interesseret i at fremdrage denne Forseelse. Vedtagelsen af mit Forslag under Nr. 2, der forbyder en Sagsfører paa enhver Maade at procedere for en bestemt eller bevogret Dommer, er, efter min Mening, i Retfærdighedens Interesse, og dets Vedtagelse vil bidrage til at opretholde Underrettsdomstolens Anseelse. Justitien i det Hele kan ikke være tjent med, at det udspredes — hvad enten det nu er sandt eller falsk, — at denne eller hlin Dommer lader en Part vinde en Sag, fordi han veeb, at hans Svigersøn har forfattet Indlægget, skjøndt det er underskrevet af Parten selv; det er neppe heldigt, at der aabnes Afgang til en saadan Procedure, og jeg har derfor søgt ved mit Forslag at forhindre dette. For Hovedsætningen i § 9 staaer der ikke nogen Straf; det er ganske rigtigt; men denne Bestemmelse kan altsaa kun gjenneføres derved, at i Tilfælde af Appel bliver den Behandling, der har fundet Sted i Sagen, kjendt uetterrettelig. Det er just ikke den heldigste Maade for Parterne at komme til at procedere deres Sager om igjen, thi det koster dem i Almindelighed det Dobbelte. Men Bestemmelsen i § 9 staaer der nu engang uden Strafftilføielse, og derfor har jeg ikke villet forandre dette. Den ærede Minister maa dog vistnok, da han selv har været Dommer, erkjende, at det ikke er den heldigste Maade at kontrollere Sagsførelsen paa, at thy til en Uetterrettelighedskjendelse ved en Oberdomstol for at faae Loven haandhævet. Jeg har, som sagt, ikke villet forandre Landsthingets Forslag, men jeg har kun villet fuldstændiggjøre denne Bestemmelse efter den Mand, hvori det er nedskrevet, og jeg troer fremdeles, at min Endring til § 9 passer meget vel dertil. —